

Rolnummer 2627
Arrest nr. 11/2004 van 21 januari 2004

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag betreffende artikel 747, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek, gesteld door het Arbeidshof te Brussel.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters M. Melchior en A. Arts, en de rechters L. François, M. Bossuyt, A. Alen, J.-P. Moerman en E. Derycke, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* * *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging*

Bij arrest van 29 januari 2003 in zake de n.v. Socatra en de n.v. Sobestel tegen de vennootschap naar Italiaans recht Impregilo SpA en anderen, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 6 februari 2003, heeft het Arbeidshof te Brussel de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Is het, in de zin van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, discriminerend artikel 747, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek in die zin te interpreteren dat de partij die haar hoofdconclusies niet binnen de voorgeschreven termijn heeft neergelegd en die, in het geval waarin zij verwerende of geïntimeerde partij is, geen enkel procedurestuk heeft neergelegd, niet meer mag pleiten ? »

Memories zijn ingediend door :

- de n.v. Compagnie d'Entreprises C.F.E., waarvan de maatschappelijke zetel is gevestigd te 1160 Brussel, Herrmann-Debrouxlaan 40-42, de n.v. Egta Contractors, waarvan de maatschappelijke zetel is gevestigd te 1070 Brussel, Bergensesteenweg 1203, de n.v. Entreprises Louis De Waele, waarvan de maatschappelijke zetel is gevestigd te 1080 Brussel, Jean Dubrucqulaan 178, de n.v. Compagnie Industrie et Travaux Emile Blaton (thans C.I.T. Blaton), waarvan de maatschappelijke zetel is gevestigd te 1030 Brussel, Jean Jaurès laan 50, de n.v. Entreprises Maurice Delens, waarvan de maatschappelijke zetel is gevestigd te 1060 Brussel, Brugmannlaan 27, de n.v. Algemene Bouwondernemingen R. Maes, waarvan de maatschappelijke zetel is gevestigd te 9000 Gent, Toemaattragel 1, de n.v. Entreprises Gilles Moury, waarvan de maatschappelijke zetel is gevestigd te 4020 Luik-Bressoux, rue du Moulin 320, de n.v. Entreprises Jacques Delens, waarvan de maatschappelijke zetel is gevestigd te 1180 Brussel, Defrélaan 229, de n.v. Bâtiments et Ponts Construction, waarvan de maatschappelijke zetel is gevestigd te 1170 Brussel, Terhulpseseenweg 171, de vennootschap s.a. Dumez G.T.M., waarvan de maatschappelijke zetel is gevestigd in Frankrijk, F-92000 Nanterre, 57, avenue Jules Quentin, de n.v. Van Rymenant, waarvan de maatschappelijke zetel is gevestigd te 1160 Brussel, Herrmann-Debrouxlaan 19, de n.v. C.E.I. Construct, waarvan de maatschappelijke zetel is gevestigd te 1130 Brussel, Dobbelenbergstraat 18, de n.v. Besix (voorheen Les Entreprises SBBM & Six Construct), waarvan de maatschappelijke zetel is gevestigd te 1200 Brussel, Gemeenschappenlaan 100, Costain Management Design Ltd., waarvan de maatschappelijke zetel is gevestigd te Woking (Surrey, Groot-Brittannië) GU2 1EA, Costain House, West Street, en Costain Construction Ltd., waarvan de maatschappelijke zetel is gevestigd te Londen (Groot-Brittannië) SE1 7UE, Westminster Bridge Road 111, verenigd in een tijdelijke vereniging onder de benaming E.G.C., Entrepreneur Général Coordonnateur, waarvan de administratieve zetel is gevestigd te 1160 Brussel, Herrmann-Debrouxlaan 40-42;

- de vennootschap naar Italiaans recht Impregilo SpA (voorheen Cogefarimpresit), waarvan de maatschappelijke zetel is gevestigd te Milaan (Italië), Via Griziotti 4, en waarvan de administratieve zetel is gevestigd te I-20099 Sesto San Giovanni, Viale Italia 1, de vennootschap naar Duits recht Dyckerhoff & Widmann A.G. (Dywidag), waarvan de maatschappelijke zetel is gevestigd te D-85609 Aschheim (Duitsland), Erdinger Landstraße 1, en de n.v. Les Entreprises Koeckelberg, waarvan de maatschappelijke zetel is gevestigd te 6060 Gilly, rue Noël-Culpart 44, die samen de tijdelijke vereniging CDK vormen, waarvan de administratieve zetel is gevestigd te 6060 Gilly, rue Noël-Culpart 44;

- de Ministerraad.

Op de openbare terechtzitting van 18 november 2003 :

- zijn verschenen :

. Mr. A. Delfosse *loco* Mr. F. Goffin, advocaten bij de balie te Brussel, voor de n.v. Compagnie d'Entreprises C.F.E. en anderen;

. Mr. A. Stévenart *loco* Mr. V. Van Houtte en Mr. R. Vermeersch, advocaten bij de balie te Brussel, voor de vennootschap naar Italiaans recht Impregilo SpA en anderen;

. Mr. C. De Baets, tevens *loco* Mr. P. Hofströssler, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers L. François en M. Bossuyt verslag uitgebracht;

- zijn de voornoemde advocaten gehoord;

- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. De feiten en de rechtspleging in het bodemgeshil

De partijen voor de feitenrechter hebben een akkoord gesloten over de vaststelling in der minne van een tijdschema voor de neerlegging en overlegging van de conclusies en zulks op straffe van sancties waarin is voorzien bij artikel 747, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek wanneer de overeengekomen termijnen niet in acht worden genomen; de rechter heeft akte genomen van dat akkoord.

De Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (hierna : R.S.Z.), geïntimeerde partij voor de rechter in hoger beroep, heeft zijn conclusies laattijdig neergelegd en de andere partijen vragen dat die uit de debatten worden geweerd, evenals de aanvullende conclusies, aangezien de R.S.Z., volgens hen, niet in zijn pleidooien kan worden gehoord.

De verwijzende rechter verwijst naar een niet verschenen arrest van 18 mei 2000 van het Hof van Cassatie en meent dat hij het belang van die partijen niet kan beoordelen maar de sanctie moet toepassen bedoeld in artikel 747, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek : de praktijk van de overeengekomen procedurekalenders of -regelingen waarvan de rechter akte heeft genomen, is immers in overeenstemming met zowel de tekst als de geest van artikel 747, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek. Hij is van oordeel dat de toepassing van artikel 747, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek volkomen ondoeltreffend zou zijn indien zou worden aanvaard dat een partij die, zonder te concluderen, de haar toegekende termijn om haar hoofdconclusies neer te leggen heeft laten verstrijken, haar volledige argumentatie voor de eerste keer zou kunnen uiteenzetten in aanvullende conclusies, en zulks zelfs wanneer die aanvullende conclusies, in tegenstelling tot de hoofdconclusies, binnen de voorgeschreven termijn zouden zijn neergelegd. Hij stelt vast dat te dezen de aanvullende conclusies die de R.S.Z. binnen de voorgeschreven termijn heeft neergelegd, afgezien van de uiteenzettingen in verband met de toepassing van artikel 747, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek, betrekking hebben op alle twistvragen, zonder dat het Hof de zaak ten principale kan scheiden van het additionele en besluit dat die aanvullende conclusies van de R.S.Z. eveneens moeten worden geweerd.

Ten aanzien van de vraag of de R.S.Z. het recht om te pleiten behoudt, merkt hij op dat het beginsel van de tegenspraak zich ertegen verzet dat een argument dat niet in de schriftelijke conclusies is uiteengezet voor het eerst wordt aangevoerd tijdens de pleidooien; hij stelt echter vast dat het Hof van Cassatie, in een arrest van 27 september 2001, stelt dat wanneer de rechter de conclusies van een procespartij uit de debatten weert, noch de beoogde bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek (te dezen namelijk de artikelen 751, § 1, 757, 758, 759 en 1042), noch het algemeen rechtsbeginsel inzake de rechten van de verdediging, die partij kunnen verhinderen om op de vastgestelde rechtsdag te verschijnen en er te pleiten over andere regelmatig neergelegde processtukken.

De andere partijen leiden uit dat arrest af dat te dezen de R.S.Z. het recht wordt ontzegd te pleiten en zulks om reden dat in hoger beroep geen enkel processtuk regelmatig is neergelegd namens de R.S.Z. De verwijzende rechter vraagt zich echter af of zover dient te worden gegaan wat betreft de gevolgen die moeten worden afgeleid uit de toepassing van artikel 747, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek, of hij zich ten aanzien van de R.S.Z. (die zelf niet zou kunnen pleiten) in zekere zin bij verstek moet uitspreken en of, in de veronderstelling dat die niet meer de toelating krijgt om te verschijnen, een dergelijke sanctie op de niet-neerlegging van conclusies binnen de toegekende termijn geen afbreuk doet aan het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie.

De verwijzende rechter, die bovendien opmerkt dat bepaalde partijen datgene wat het Hof van Cassatie « regelmatig neergelegde processtukken » noemt vertalen door « actes de procédure » terwijl het Hof die termen meent te kunnen vertalen door « pièces de la procédure régulièrement déposées » (waarin de dossierstukken zijn vervat die de partijen op regelmatige wijze hebben neergelegd), heeft de hiervoor weergegeven prejudiciële vraag voorgelegd aan het Arbitragehof.

III. *In rechte*

- A -

Ten aanzien van de bevoegdheid van het Hof

A.1. De tijdelijke vereniging E.G.C. is van mening dat de prejudiciële vraag onontvankelijk is omdat het niet zozeer gaat om de vraag of de in het geding zijnde bepaling de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt dan wel om een verzoek aan het Hof om te onderzoeken of de erin bedoelde sanctie (ambtshalve onontvankelijkheid van laattijdig neergelegde conclusies) al dan niet een verbod op het pleitrecht inhoudt. Dat valt niet onder de bevoegdheid van het Hof maar onder die van de hoven en rechtbanken (wier rechtspraak de draagwijdte van de wet nader verklaart) en die van de wetgever.

Ten gronde

A.2.1. In ondergeschikte orde is de tijdelijke vereniging E.G.C. van mening dat in de prejudiciële vraag terecht wordt gesteld dat de sanctie waarbij laattijdig neergelegde conclusies ambtshalve worden geweerd wel degelijk het verbod op het pleitrecht inhoudt, een interpretatie die in overeenstemming is met de geest van artikel 747, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek dat ertoe strekt de loyauteit van de debatten te verzekeren en de gerechtelijke achterstand te bestrijden. De pleitzitting kan enkel de mondelinge uiteenzetting zijn van de op regelmatige wijze voor de rechter genomen conclusies en het in het geding zijnde verbod is de enige manier om de doeltreffendheid van artikel 747, § 2, te waarborgen want anders ziet men niet in waartoe het zou dienen conclusies uit het debat te weren.

Aangezien niemand beweert dat de sanctie waarbij laattijdige conclusies ambtshalve uit de debatten worden geweerd de artikelen 10 en 11 van de Grondwet zou schenden, ziet men evenmin in hoe de gevolgen van die sanctie, en in het bijzonder de weerslag ervan op het pleitrecht, afbreuk zouden kunnen doen aan de grondwettelijke beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie.

A.2.2. De vennootschap Impregilo en anderen zijn van oordeel dat het in het geding zijnde verschil in behandeling op een objectief criterium berust (namelijk het feit al dan niet een procedurestuk, zoals conclusies, te hebben neergelegd) en dat het redelijkerwijze verantwoord is : naast het argument van doeltreffendheid van artikel 747, § 2, dat reeds is aangevoerd door de tijdelijke vereniging E.G.C., voeren die partijen, enerzijds, aan

dat het al dan niet neerleggen van conclusies steeds het resultaat is van een handeling of verzuim van de betrokkenen en, anderzijds, dat, met verwijzing naar artikel 747, § 2, in de prejudiciële vraag het geval wordt uitgesloten van de korte debatten bedoeld in artikel 735 van het Gerechtelijk Wetboek krachtens hetwelk de mondelinge conclusies daar niet meer worden aangenomen. Een verwerende of geïntimeerde partij die geen procedurestuk heeft neergelegd toestaan om desalniettemin te pleiten zou een onevenwicht en een discriminatie in het leven roepen tussen de verwerende of geïntimeerde partij die vóór de terechtzitting kennis kan hebben genomen van de geschreven argumenten van de tegenpartij, en die tegenpartij die, alhoewel ze haar procedurestukken binnen de haar toegekende termijnen heeft neergelegd en meegedeeld, niettemin verrast zal kunnen worden en niet over dezelfde wapens zal beschikken tegenover de verwerende of geïntimeerde partij die haar argumenten voor de eerste maal zou komen uiteenzetten tijdens de pleitzitting. Het is dus niet het feit dat een verwerende of geïntimeerde partij die geen procedurestuk heeft neergelegd wordt verboden te pleiten dat een discriminatie in het leven zou roepen, maar integendeel het feit dat die daarvoor de toestemming krijgt.

A.3.1. De Ministerraad is van mening dat in de vraag niet wordt gepreciseerd met welke categorie van personen de in het geding zijnde partijen moeten worden vergeleken. Hij betoogt dat, ofschoon de vraag ertoe strekt de partijen te vergelijken die binnen de toegekende termijn hebben geconcludeerd en de partijen die dat niet hebben gedaan, zij geen antwoord behoeft omdat zij categorieën van personen beoogt die niet op relevante wijze met elkaar kunnen worden vergeleken, vermits het onderscheid tussen die categorieën van personen enkel het gevolg is van de houding van diegene die niet binnen de toegekende termijn heeft geconcludeerd.

A.3.2. De Ministerraad is daarentegen van mening dat de vraag vergelijkbare categorieën van personen beoogt indien zij betrekking heeft op het verschil in behandeling tussen de verwerende of geïntimeerde partij die niet heeft geconcludeerd binnen de toegekende termijn en de eisende partij of appellant die dat evenmin heeft gedaan : in dat geval zou eerstgenoemde zich, volgens de verwijzende rechter, immers niet kunnen beroepen op een op regelmatige wijze door haar neergelegd procedurestuk als basis voor de pleitzitting, terwijl laatstgenoemde zich zou kunnen baseren op haar akte van rechtsingang.

A.3.3.1. De Ministerraad is van mening dat indien het onderwerp van de vraag datgene is dat is gedefinieerd in A.3.2, die vraag niet dient te worden beantwoord omdat de in het geding zijnde wetsbepaling niet de sanctie bevat die, voor de betrokken partij, gelegen zou zijn in de beperking van het recht om te pleiten op basis van de enkele, uit haar naam, regelmatig neergelegde procedurestukken.

A.3.3.2. Volgens de Ministerraad wordt die vooronderstelling van de vraag tegengesproken door de parlementaire voorbereiding en door de algemene rechtsbeginselen. Artikel 747, § 2, voorziet als enige sanctie in het weren uit de debatten en zegt niets over de vraag of de nalatige partij kan pleiten; artikel 751, § 1, dat vergelijkbaar is met artikel 747, § 2, is aangenomen zonder goedkeuring van een amendement dat ertoe zou strekken de nalatige partij te verbieden te concluderen en te verschijnen; ten slotte voorziet artikel 758, enerzijds, in de gevallen waarin een partij het verbod kan worden opgelegd om te pleiten, maar die gevallen hebben niets te maken met het in het geding zijnde geval en, anderzijds, onderscheidt het de (mondelinge) conclusies van de verweermiddelen, een onderscheid dat het belang onderstreept van het beginsel van de tegenspraak, waardoor elke partij de eisen en beweringen van zijn tegenstrevers kan weerleggen.

Ten slotte regelen de artikelen 807 en 809 de vorm van de door de partijen bij het geding geformuleerde eisen (wijziging van de hoofdvorderingen en inleiding van de tussenvorderingen); de wijziging van de vorderingen, zoals de tussenvorderingen, gebeurt niet mondeling bij het pleiten, maar wel via conclusies die op regelmatige wijze ter griffie worden neergelegd, zodat de nalatige partij bij het pleiten geen vordering zal kunnen instellen en aldus zijn tegenstrever niet kan « verrassen ».

A.3.3.3. De Ministerraad zet uiteen dat de rechtsleer verdeeld is over de in het geding zijnde sanctie : diegenen die het pleitrecht verdedigen voeren de tekstuele lezing aan van de artikelen 747, § 2, en 751, § 1, en het algemeen beginsel van de rechten van de verdediging dat zich ertegen verzet dat een partij wordt berecht zonder gehoord te zijn in haar middelen; diegenen die het verval van het pleitrecht verdedigen voeren de nuttige werking van artikel 747, § 2, aan (dat geen betekenis zou hebben indien de betrokken partij kon pleiten) en ook zij voeren de rechten van verdediging aan die zich ertegen verzetten dat een partij kan worden verrast door de middelen die voor de eerste maal worden uiteengezet tijdens een pleitzitting.

A.3.3.4. Ten slotte neemt de Ministerraad weliswaar aan dat het Hof van Cassatie in een arrest van 27 september 2001 heeft beslist dat, wanneer de rechter de door een procespartij neergelegde conclusies uit de debatten weert, noch de aangevoerde wetsbepalingen, noch het algemeen rechtsbeginsel in verband met de eerbiediging van de rechten van de verdediging zich ertegen verzetten dat die partij op de vastgestelde

terechtzingt verschijnt en pleit op basis van andere procedurestukken die op regelmatige wijze zijn neergelegd. Hij merkt op dat de verwijzende rechter schijnt uit te gaan van de idee dat uitsluitend de stukken worden beoogd die op regelmatige wijze zijn neergelegd door de partij die de sanctie heeft opgelopen dat haar conclusies uit de debatten zijn geweerd en die wil pleiten, en niet alle stukken die, door gelijk welke partij, op regelmatige wijze aan de debatten zijn toegevoegd. Hij doet echter gelden dat het Hof van Cassatie niet de bedoeling kan hebben gehad een dergelijke beperking in te bouwen : hij vergelijkt in dat verband het vermelde arrest met datgene dat door hetzelfde Hof is gewezen op 14 maart 2002 waarin het zich moest uitspreken over de vraag of de rechters in hoger beroep, zonder artikel 747, § 2, te schenden, rekening hadden kunnen houden met de conclusies van een partij die werden meegedeeld buiten de termijn waarin was voorzien voor de eerste conclusies, maar binnen de termijn bedoeld voor de conclusies van antwoord die een incidenteel beroep bevatten; het Hof heeft geconcludeerd tot de schending van het genoemde artikel, oordelende dat wanneer de rechter de termijnen heeft vastgesteld om te concluderen, met toepassing van artikel 747, § 2, de na het verstrijken van die termijnen neergelegde conclusies ambtshalve uit de debatten moeten worden geweerd maar dat die bepaling niet als draagwijdte heeft dat de partij die verzuimt te concluderen binnen de toegekende termijn noodzakelijkerwijze haar recht verliest om conclusies neer te leggen binnen de termijn waarin is voorzien voor de conclusies van antwoord; volgens het Hof kunnen die conclusies echter niet ertoe strekken dat nieuwe middelen worden aangevoerd waarop een van de andere partijen niet meer zal kunnen antwoorden, en, inzonderheid, kunnen zij geen incidenteel hoger beroep impliceren waarbij de perken waarin de debatten voor de verwijzende rechter worden gevoerd worden uitgebreid; het staat immers aan de rechter om elke houding van deloyale procedure te bestraffen en op grond daarvan de conclusies uit de debatten te weren.

De Ministerraad leidt daaruit af dat het Hof van Cassatie vooral het « verrassingseffect » wil bestraffen van de middelen die door de nalatige partij worden opgeworpen en dat het vooral de nieuwe middelen beoogt die verder gaan dan een eenvoudige verdediging. Hij is bijgevolg van mening dat de pleitzittingen die uitsluitend een verdediging inhouden tegen de middelen en stukken die door de tegenpartij zijn aangevoerd redelijkerwijze niet zouden kunnen worden beschouwd als verrassend en, bijgevolg, deloyaal, zodat dus niet moet worden aangenomen dat het Hof van Cassatie, in zijn arrest van 27 september 2001, de pleidooien van de nalatige partij had willen beperken tot de enkele uit haar naam neergelegde stukken (zelfs indien dat de interpretatie was die aan het voormelde arrest van het Hof van Cassatie moest worden gegeven, zou die strijdig zijn met de omvang van de sanctie van artikel 747, § 2, laatste lid, van het Gerechtelijk Wetboek). Hij besluit daaruit dat de in artikel 747, § 2, laatste lid, bedoelde sanctie geenszins een pleitverbod kan impliceren voor wat betreft de elementen die, door gelijk welke partij, op regelmatige wijze zijn aangebracht in de debatten. Ofschoon artikel 747, § 2, het de nalatige partij niet langer mogelijk maakt haar middelen schriftelijk te doen gelden en aldus de rechter te verplichten daarop te antwoorden, verzet die sanctie zich niet ertegen dat die partij op de pleitzitting verschijnt en daar haar verweermiddelen uiteenzet tegen elk argument en elk stuk dat tegen haar wordt aangevoerd door de andere partijen in het geding. Daaruit volgt dat de door het Arbeidshof te Brussel aan het Hof voorgelegde prejudiciële vraag op een verkeerde interpretatie berust van de in het geding zijnde bepaling, met name van artikel 747, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek en meer in het bijzonder van het laatste lid ervan; zij dient dus niet te worden beantwoord.

- B -

B.1. De prejudiciële vraag is gesteld in volgende bewoordingen :

« Is het, in de zin van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, discriminerend artikel 747, § 2, van het Gerechtelijk Wetboek in die zin te interpreteren dat de partij die haar hoofdconclusies niet binnen de voorgeschreven termijn heeft neergelegd en die, in het geval waarin zij verwerende of geïntimeerde partij is, geen enkel procedurestuk heeft neergelegd, niet meer mag pleiten ? »

B.2. Artikel 747 van het Gerechtelijk Wetboek waarvan paragraaf 2 het onderwerp vormt van de prejudiciële vraag, bepaalt :

« § 1. De verweerder beschikt om zijn conclusie te nemen over één maand na overlegging van de stukken.

De eiser beschikt over één maand om hem te antwoorden.

De verweerder beschikt over vijftien dagen voor zijn wederantwoord.

De partijen kunnen de termijnen in der minne wijzigen.

§ 2. De voorzitter of de door hem aangewezen rechter kan, op verzoek van ten minste een van de partijen, de termijnen om conclusie te nemen bepalen.

Het verzoek wordt gericht aan de voorzitter of aan de door hem aangewezen rechter door middel van een verzoekschrift dat de reden bevat waarom hij andere termijnen zou moeten bepalen en dat de gewenste termijnen aangeeft. Het verzoekschrift wordt ondertekend door de advocaat van de partij of, bij diens ontstentenis, door de partijen zelf en het wordt ter griffie neergelegd in zoveel exemplaren als er betrokken partijen zijn. Het wordt door de griffier bij gerechtsbrief aan de andere partijen ter kennis gebracht en, in voorkomend geval, bij gewone brief aan hun advocaten.

De andere partijen kunnen, binnen vijftien dagen na de verzending van de gerechtsbrief, op dezelfde wijze hun opmerkingen aan de voorzitter of aan de door hem aangewezen rechter doen toekomen.

Binnen acht dagen na het verstrijken van de termijn bedoeld in het voorgaande lid of na de neerlegging van het verzoekschrift wanneer het uitgaat van alle betrokken partijen, doet de voorzitter of de door hem aangewezen rechter uitspraak op stukken, behalve wanneer hij het noodzakelijk acht de partijen te horen, in welk geval zij bij gerechtsbrief worden opgeroepen; de beschikking wordt binnen acht dagen na de zitting gewezen.

De voorzitter of de door hem aangewezen rechter bepaalt de termijnen om conclusie te nemen en de rechtsdag. Tegen de beschikking staat geen enkel rechtsmiddel open.

Onverminderd de toepassing van de uitzonderingen bedoeld in artikel 748, §§ 1 en 2, worden de conclusies die zijn overgelegd na het verstrijken van de termijnen bedoeld in het voorgaande lid, ambtshalve uit de debatten geweerd. Op de rechtsdag kan de meest gerede partij een op tegenspraak gewezen vonnis vorderen. »

B.3. Het staat niet aan het Hof een verschil in behandeling te onderzoeken waarbij het zelf de te vergelijken categorieën zou moeten omschrijven.

De bewoordingen van de prejudiciële vraag geven op geen enkele wijze aan waarin het verschil in behandeling bestaat dat zou volgen uit het in het geding zijnde artikel 747, § 2, en dat de verwijzende rechter aan het Hof voorlegt. Bovendien geeft de motivering van het arrest niet op ondubbelzinnige wijze aan op welke manier dat euvel zou kunnen worden verholpen.

B.4. De prejudiciële vraag dient onontvankelijk te worden verklaard.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

De prejudiciële vraag is onontvankelijk.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 21 januari 2004.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

M. Melchior